

MÁRIA SINEJ

ANJELI V SLUŽBE

aj pre tých, čo neveria

Mária Sinej

ANJELI V SLUŽBE

Vždy som si myslela, že som tá najobyčajnejšia osoba na svete, asi ako väčšina z vás. Až kým....

Anjeli zachránili môj život a asi len Boh vie, prečo. Možno aj preto, aby som napísala túto knihu a ukázala ľuďom, že nikdy nie je tak ťažko, aby nemohlo byť ešte ťažšie. Že všetko hnusné je aj na niečo dobré. A nakoniec, že vždy existuje niekto, kto je na tom blbšie ako vy.

Mám obrovské šťastie. Viem, ako anjeli vyzerajú, aj ako fungujú a rada vám to prezradím. Verím, že pomôžu aj vám, ak to bude nutné, ale radšej nech sa flákajú niekde v teple na pláži...

Zabúdam. Spomienky sa z mojej hlavy vymazávajú nenápadne a nenávratne, úplne zákerne a tak si píšem. Nejakto takto vznikla aj táto kniha. Neplánovala som ju napísať, to písanie si vybralo mňa a som za to vďačná.

Ďakujem.

prvá kapitola

BOŽE

Bože, tu je ale veľa ľudí. „Sadni si sem,“ ukazuje manžel rukou na voľné miesto. Zosunula som sa na bledožltú plastovú stoličku uchytenú o kovovú konštrukciu spolu s ďalšími takými istými. Sú rozmiestnené pozdĺž každej voľnej steny čakárne. Pôsobia moderne, no sterilne. Čo je prirodzené, veď sme v nemocnici. A vlastne, nevyzerá to zle. Estetika začína zohrávať dôležitú úlohu všade, aj na takýchto hnusných miestach. Musím ale povedať, že nie sú zase také pohodlné, ako vyzerajú. No imidž je imidž. Kašlat' na stoličky. „Je mi zle,“ zabľabotala som, dnes už asi stý krát. Cítim, ako mi teplota stúpa aj od zlosti na seba samú. To kvôli tomu, že som v noci odmietla sanitku. Zaručila by mi okamžitú protekciu vo vyšetrovni. **Sprostá!** Nemusela by som tu teraz tak zúfalo trpieť. Naivne som si myslela, že sa choroba do rána nenápadne vytratí z mojej postele ako neznámy milenec a ráno sa zobudím s tým, že to bol iba zlý sen. No jasné, nestalo sa. Nočná mora sa, žiaľ, stala dennou skutočnosťou. Môj muž sa tiež musí dobre ovládať, aby mi to, pri jeho povahe, hneď nešplechol do ksichtu. *Alebo vyzerám tak biedne, že sa nateraz nado mnou zľutoval?* Na výčitky je neskoro. A vlastne nemusí nič hovoriť. Vidím to všetko v jeho pohľade. Zbytočné predstieranie. Sme spolu príliš dlho, aby som nevedela uhádnuť, čo si myslí. Odmietnutie sanitky bola fakt veľká chyba. *Nie chyba, ale neskutočná blbosť!* No čo už. Zdravý rozum premočila chorá myseľ. Manžel aspoň taktne podotkol: „A to sme si mysleli, že v sobotu doobeda tu nikto nebude.“ *Dobre, dobre. Viem. Chápem. Nemuseli by sme tu teraz trčať.* Môžem za to. Ale keby ten mladý, milý, pekný doktor, ktorý v noci prišiel, o trochu viac na mňa naliehal, určite by ma prehovoril na okamžitý transport do nemocnice. Nie som až taká tvrdohlavá. Rozhodol za mňa asi strach. No doktor nemá čo počúvať pacientovu vôľu, keď mu hrozí nebezpečenstvo. Hlavne nemal počúvať mňa momentálne pomätenú. Mal ma radšej postrašiť,

že ak okamžite nepôjdem do nemocnice, určite do rána zomriem. Hneď by som sa tam odplazila. Mohol mi to dať aj rozkazom a hotovo. Som zvyknutá od malička poslúchať autority. Mám vojenskú výchovu. *Teda aspoň donedávna to tak, myslím si, bolo. Kedy som vlastne dospela a všetko sa zmenilo?* Určite by stačilo dať mi príkaz a poddala by som sa. No a tu je ten problém. Doktor nebol autoritatívny. Vôbec. Ani trošičku. Chýbali mu sebavedomie a zmysel pre radikálne, rýchle rozhodnutia. Takých ľudí ako on ľahko prevalcujem aj ja. A to je už čo povedať, keďže sa neviem veľmi dobre hádať, ani slovne brániť. Nemám ten dar reči, čo sa dnes nosí, som skôr zakríknutá, s nižším sebavedomím a pri konfliktoch moje slová zbabelo utečú a nie a nie sa ukázať. Keď je po všetkom, vylezú a robia zo seba frajerov, čo všetko mohli povedať. Neznášam to. Neznášam to a neviem to zmeniť. Vždy si poviem, že nabudúce to bude inak, žiaľ, moje slová sú príliš zbabelé. A momentálne v tejto situácii to nie je dobré. Vlastne to dobré nie je nikdy. Prišla som na to, že musím konfliktom predchádzať, nie im čeliť. To je moja duševná smrť. Takúto vojnu vždy prehrám. Očakávam ale od seba, že raz dozriem ako zelená hruška a potom s ľahkosťou a sladkou diplomaciou budem vedieť brániť svoju pravdu a elegantne pošlem protivníka do niekam... Ani pre doktora, ani pre mňa to nebola ľahká situácia. Dvaja nerozhodní, to je hotová katastrofa. Bol u nás tak strašne dlho, *aspoň sa mi to tak zdalo*, že som si tuším aj zdriemla. No prebrala som sa hneď, ako som počula, že mi naordinoval dve injekcie. *Ne do riti.* Áno, presne tam mi ich niekto pohotovo pichol. Štípali ako frasy. Ešte že som ležala na gauči, prišlo mi zle. Keby som stála, určite odpadnem. Som presne ten typ, ktorý si na injekcie nikdy v živote nezvykne. Je to nechutné a bolí to. Hneď potom ma doktorko tiež celú prehliadol. Keď mi rozopol pyžamo, aby ma fonendoskopom popočúval, všimol si, že mám na hrudi drobné vyrážky. „Odkedy to máte?“ spýtal sa prekvapene. „Čo?“ spýtala som sa tiež prekvapene. „Na hrudi máte taký drobný výsev, nesvrbí vás to?“ „Nie, vôbec neviem, že tam niečo mám,“ povedala som pravdivo. Chvíľu ich skúmal a začal mi prezerat' aj ruky, krk, brucho a nohy. Bol celý nesvoj. Tváril sa záhadne. *Buď vôbec netušil, čo mi je, alebo*

práve naopak, bál sa to vysloviť. Zdá sa, že mal o mňa naozaj strach. Robil si starosť. „Ak teplota do tridsiatich minút neklesne, určite volajte tú sanitku,“ prikázal. Manžel sa potom slušne poďakoval a odprevadil ho ku dverám. *Konečne odišli.* Bola som nenormálne unavená. Bezvládne som zaspala. Môj muž usúdil, že sa mi ulavilo a tak šiel spať aj on. Ani sa mu nečudujem. Už tri dni počúva, ako mi je zle, bolí ma hlava a je tým už riadne otrávený. Veril, že injekcie pomôžu. No ráno som už nevedela vstať z postele, takže sme leteli rovno sem. Sem do čakárne plnej ľudí s mega bolesťou hlavy a vysokou teplotou. Oprela som si hlavu dozadu o stenu. *Ach, to je príjemné, len keby som mala ešte vankúšik.* Stena je príjemne studená v tej neskutočnej horúčave, čo sužuje mesto už niekoľko dní. Zavrela som oči. Hlava bolí tak strašne, že si prajem, aby sa mi na chvíľu zastavilo srdce, lebo sa mi zdá, že sa presťahovalo do nej. S každým ďalším úderom mi v mojom čele trieska neznesiteľnou silou. Mám pocit, že mi praská lebka, ako keď praská vajíčková škrupinka pri liahnutí kuriatka. *Zastavte to už, prosím!* Naberalo to takú intenzitu, až som mala pocit, že ten buchot musia počuť všetci naokolo. *Nie, nepočujú, každý sa stará sám o seba.* „To sa musíte ísť najprv zaregistrovať tam do tej búdky a my si vás potom zavoláme. Dnes tu nie je veľa ľudí, pôjde to rýchlo,“ hovorí nejaká žena môjmu manželovi. Po namáhavom otvorení oka som videla lekárku. Taká bez výrazu a emócií. No celkom ochotne odpovedala na všetky ľudové otázky starších občanov. Tak toto by som robiť nemohla. Môj pohár trpezlivosti a solidarnosti je asi oveľa menší, než som si myslela. *Úctu k starším som stratila niekde pri vstupe do nemocnice.* Všetci starkí, čo tu čakajú, vyzerajú lepšie ako ja. „Idem ťa zaregistrovať,“ oznámil mi manžel, pričom ma chytil za stehno, aby si bol istý, že ho počujem a nespím. Mykla som sa na znak súhlasu a už sa hnal k niečomu, čo vyzeralo ako tisícnásobne zväčšená včelia izba. Šest'uholníkový tvar s veľkými oknami. Keď už som bola donútená znova sa prebrať a otvoriť oči, trochu som sa poobzerala. Sedeli sme rovno oproti dvom otvoreným vyšetrovňiam, ale nebolo vidieť dovnútra, pretože pred každú postavili biele textilné paravány. Naľavo odo mňa ziva zatvorené bufetové okienko,

vedľa neho hrdý automat na nápoje. Pekná blbosť, automat vedľa bufetu. *Nemá to logiku.* Na druhej strane stojí ďalší automat, tentoraz na kávičku. Nepamätám sa, kedy naposledy v mojom živote som na ňu nemala chuť. Aha, teraz. *Je mi na vracanie pri pomyslení na akékoľvek jedlo alebo pitie.* Ďalej za automatom stojí tá zvláštna registrovňa, ako som ju pomenovala, v ktorej úradujú veľké biele včely. Delí nás ešte chodba prichádzajúca zvonka a končiaca sa verejnými toaletami, ako v každej poriadnej slovenskej nemocnici - zamknutými. Manžel sa vrátil. „To je hrozné, nikde žiadne informácie, prídeš sem a nevieš, čo máš robiť. Nikto ti nič nepovie. Sadneš si sem a čakáš, kým ťa ostatní, čo prídu po tebe, predbiehajú. A ty sedíš ako idiot a snažíš sa celý postup pochopiť. Typické Slovensko,“ nezabudne dodať, keďže pracuje v zahraničí. *Už som sa zľakla, že sa nenahneváš.* „No, keby sem dali aspoň jednu tabuľu,“ rozčuľuje sa ďalej. Súhlasne zažmurkám očami, na viac nemám silu. Ale myslím si, že by bolo predsa len fajn, keby lekárka nerobila živú informačnú tabuľu a radšej sa venovala svojej skutočnej práci. Možno by sme nemuseli tak dlho čakať. „Chceš piť?“ Robí si starosť. *Asi by som mala, aj keď sa mi dvíha žalúdok.* Prikývla som a on odišiel. Je strašne nervózny. Inokedy by som s ním hrala našu tradičnú slovnú hru, ktorá je pre nás dvoch typická. On na všetko nadáva a ja vyzdvihujem všetko dobré v tom zlom, na čo nadáva. Som presvedčená, že vo všetkom negatívnom je aj kus pozitívneho, len treba zmeniť uhoľ pohľadu. No teraz mi to je všetko úplne jedno. Všetko.

Po mojej l'avici sedí mladý pár. Netuším, kedy prileteli. Určite nie sú manželia a určite nie sú chorí. Chlapec sa veľmi snaží očariť dievča politickým humorom, na ktorom sa baví iba on. Jeho vzrušenie, že je s ňou, je cítiť vo vzduchu ako vôňu kvetov. *Je nadýchany a nervózny, až trepe somariny.* Čudné rande. Nieкто vyšiel z vyšetrovne, povedal meno, mladí sa zdvihli, zobrali lístok a stratili sa mi niekde v sne. „Pi!“ Bože, ako ma myklo, zľakla som sa. Muž mi otvoril fľašu neperlivej, nechladenej minerálky. Ani neviem, či chcem, ale musím, lebo budem dehydrovaná a bude mi ešte horšie. *Fuj, hrozne sa potím.* Je leto. Vonku aj v čakárni je dusno. Úplne neznesiteľne. To čakanie je trýznivé. „Dvere pred

nami, to je chirurgia. My ideme do tých druhých," vysvetľuje mi, aby sme trochu zabili čas. No to je super, dodal mi nádej, že aspoň polovica ľudí, čo tu čakajú, pôjde teda do prvých dverí, čím sa náš čas neznesiteľného posedávania skrúti. *Hurá!* No keď som očami prebehla čakáreň trochu pozornejšie, zistila som nie príliš dobrú správu. Je tu veľmi málo krvácajúcich, málo ranených a veľa hypochondrov. Spoločnosť vitálnych sedemdesiatnikov nenaznačovala žiadne ťažkosti, čo by si vyžadovali akútne chirurgický zákrok. „Chodenie po lekároch, ešte aj cez víkendy, je národný šport starých ľudí?“ neodpustila som si za máčik irónie. Strácam už nervy aj vedomie. Nevie, ako dlho čakáme, nemám vôbec prehľad o čase, ale sme tu dosť dlho na to, aby sa mi stolička, ktorú som prednedávnom s takou úľavou obsadila, zdala príšerne nepohodlná. Tlačí ma zadok, bolia kríže. A samozrejme krk z toho, ako som si sa oprela o stenu a zadriemala v tej neprirodzenej, ale na spánok jedinej možnej polohe. Operadlo je príliš nízke, aby sa mohla oprieť celá chrbtica. Zase dizajn vyhral nad praktickosťou. Sedel vôbec na nich ten, čo ich navrhol? *Asi nie tak dlho.* Alebo si myslel, že to u nás na pohotovosti frčí ako na bežiacom páse? Bože, už ma rozčuľujú také somariny, asi mi s hlavou praskajú aj nervy. Do haly vkĺzli dve staršie (presnejšie by bolo staré) dámy. Nevie, od akého veku môžem hovoriť o žene, že je stará, aby to bolo ešte slušné. *Tuším sú to sestry. Dvojčky.* Rovnaký účes, farba sivých vlasov, rovnaký nízky vzrast. Šaty rovnakého strihu ako nočná košeľa, len kvetinový vzor sa, tuším, líši. Obe zhrbené, obe opreté o paličky vyrovnávajúc rovnováhu kabelkou zavesenou na predlaktí druhej ruky. Ukážkové bratislavské babky zo Starého Mesta. Tie nikdy tvrdo nepracovali, ak vôbec niekedy. Usalašili sa na miestach hneď vedľa mňa, kde predtým čvirkal mladý pár. Holubičky vystriedali vrany. Jedna je tichá a zjavne hluchá, lebo tú druhú je počuť až moc. Tá výrečná usadila tichú vedľa mňa a šla ju zaregistrovať. *Nejasné, vidieť, že to tu už poznajú. Chodia sem určite ako na hodiny klavíra.* Keď sa vrátila, v čakárni nebolo viac mĺkvo. Jej hlas sa rozliehal všade. A hlavne v mojej hlave. *Pomúť!* Má dosť hrubý, únavný, nechutne monotónny tón hlasu, bez akejkoľvek intonácie, navyše hovorí neprirodzene pomaly.

Slová sypala na svoju rovesničku neúnavne a nezadržateľne ako prasknuté vrecúško s cukríkmi. „Chceš piť? Nie si hladná? Daj si napolitánku. Zobrala si si ten preukaz? Bože, čo tam tak dlho robia. Dlho to trvá. Nechceš ísť na záchod? Mala by si ísť teraz. Chod'. Nikoho stále nevolajú. Ja by som na ten záchod išla. Nehrb sa, bude ťa bolieť chrbát. Nie je ti zle? Je tu teplo. Pracuje tam vôbec niekto? Zase prišla sanitka. Bolia ťa tie nohy? Máš ich trochu opuchnuté. No a toho nevolali! Prečo išiel dnu?"

Božéééééé, už nech je chud' u ticha! Prečo zostarnú nohy a nie ústa? Tá monotónnosť je hlučná, ale napriek tomu ma unavila. Prišiel na mňa milosrdný tvrdý spánok. Netuším, ako dlho som spala, no po nejakej dobe som sa opäť prebrala na bolesť chrbtice. Viem, že mám zaklonenú hlavu znova opretú o stenu, aj to, že ústa mám dokorán otvorené ako u zubára, ale nedokážem si pomôcť a zvrátiť tento neestetický stav, aby som vyzerala normálne. *Je mi jedno, že sa na mňa všetci dívajú. Chrápem?* Ľudí neubúda, teplo stúpa, teplota stúpa, nálada a trpezlivosť klesajú, času ubúda. Manžel je stále viac nervóznejší a babka stále rozpráva. *Asi som spala veľmi dlho.* Atmosféra sa stáva neznesiteľnou. „Ja ju utlčiem kávovou lyžičkou!“ šepala som manželovi bez toho, aby som pootvorila oči. Nemusela som povedať koho, bolo jasné, že babka ide na nervy každému. „Bolí ma strašne chrbát. Nedá sa tu už vydržať sedieť. Ako sme tu dlho?“ frflala som. „No, už hodinu a pol. Lebo vždy keď niekoho zoberú dovnútra, hneď príde aj sanitka, ktorá má prednosť a tak je pacientov raz toľko,“ vysvetlil. „Mala som predsa len prísť tou sanitkou,“ prepadla ma známa výčitka. To nie je normálne. Aj tí ľudia, čo ich sem dovážajú sanitkami, vyzerajú lepšie ako ja. „Moja vina,“ povedala som so slzami na krajíčku. Manžel opatrne prikývol. *Mea culpa, mea culpa, mea culpa. Viem. Viem. Viem.* Som predsa dost potrestaná za svoje zlé rozhodnutie bolesťami a týmto čakaním. *Kto, preboha, vymyslel takéto stolíčky? Nedá sa tu ani komfortne trieť!* Neznášam ich, ako aj všetky tie moderné pohovky s nízkym operadlom. Čo si dnes už na gauč nikto nesadá, len líha? Premýšľam nad všeličím, no hlavne nad dnešným dňom. Ách. Povzdychla som si. Mal byť slávnostný. A práve dnes. Práve dnes, keď je už všetko nachystané, nakúpené, všetci nahlásení na oslavu piatych narodenín môjho syna. Práve

dnes sa mi to muselo stat'? Chce sa mi plakat', strašne ma to hnevá. S takou radosťou muž kupoval všetku tú výzdobu, až som ho musela krotiť. Máme svietiace lampióny, každý iný, jeden vyzerá dokonca ako futbalová lopta. Máme papierové tanieriky s motívmi áut, Spidermana a pirátov. Roztomilé. Večer, keď deti zaspali, sme chceli vyzdobit' altánok. Vlastne budúcu garáž, v ktorej sedíme, keď je vonku príliš teplo. To všetko, aby mal ráno chrústik prekvapenie. Tak ho voláme, nášho syna. Chrústik. Narodil sa veľmi maličký a krásny od prvej chvíle. Maličký ako chrústik. To už, samozrejme, nie je ani pravda. Učíme ho skromnosti, ale teraz sme to chceli prehnať. Chceli sme mu spraviť radosť. No už večer mi bolo tak veľmi zle, že som sa nedokázala zmobilizovať a čokoľvek zdobiť. Ráno, predtým ako sme išli do nemocnice, manžel všetkých hostí odvolal. *Tušil, že to nedopadne dobre?* Torta sa strčila do mrazničky, darčeky schovali do skrine, ozdoby do igelitky. A radosť môjho syna? Zatlačili sme ju čo najhlbšie do jeho srdiečka a zahádzali starosťami o mňa. Tešil sa na oslavu celé leto a ja som mu ju takto pokazila.

To sa má stať iba vo filmoch! No bol statočný. Videl, že mi nie je dobre a tak plakal za oslavou len chvíľku. „Pani Janeková,“ ozvalo sa konečne z úst tej milej pani doktorky. Konečne. Vykúpenie. Manžel mi pomáha zdvihnúť sa, nejde to vôbec ľahko, nohy ma neposlúchajú a tak sa pomaly šuchceme k dverám. Doktorka sa na nás pozerá a asi si všimla, že niečo nie je v poriadku, lebo sa nám hned vybrala naproti a prevzala si ma. Manžel ma nechotne púšťa. Doktorka ma berie pod pazuchu a vedie do ošetrovne veľmi pomalým tempom. „Dievča, veď vy máte horúčku,“ povie rozrušene. „Mám. Už asi 30 hodín,“ dodám absolútne vyčerpane. „Preboha, ako dlho ste čakali v tej čakárni?“ *Niekoho to aj zaujíma?* „Skoro dve hodiny.“ Previedla ma cez vyšetrovňu, ktorá má, prekvapujúco, ďalšie dvere vedúce na dlhú chodbu. V prázdnej chodbe je množstvo ďalších a ďalších dverí. Jedny sú otvorené a my ideme práve tam. Ak sa mi zdala doteraz čakáreň neútulná, tak v porovnaní s touto miestnosťou to bolo veľmi fajn miesto. Vysoká, holá, biela miestnosť s bielou posteľou na konci a so

starým písacím stolom a novým počítačom pri dverách. Sedí za ním staršia pani doktorka s okuliarmi na nose. Zhrbená a ponorená do obrazovky, akoby nevnímala náš príchod. „Môžem vás poprosiť, pani doktorka? Horúčky,“ oznámi lekárka príšerne stručne a nečakajúc na odpoveď tej staršej ma vedie rovno dozadu k posteli. *Konečne si ľahnem a vystriem chrbticu.* Nie som si istá, či ju tou prosbou chce poslať preč, aby ma mohla vyšetriť v prázdnej vyšetrovni, alebo žiada o pomoc pri vyšetrení. No napokon sa tá staršia pani doktorka zdvihla od počítača, obe si hneď nasadia rúška a sklonia sa nado mnou. Vtom uvideli vyrážky po celom tele. Skúšajú mi zdvihnúť hlavu, pričom mi spôsobujú ukrutnú bolesť celej krčnej chrbtice. Trvá to iba minútku. Keď sa narovnali, pozreli si do očí a nastala jednoznačná hlasná zhoda. „Meningitída.“ Obe ešte súhlasne pokývajú hlavami a mladšia odchádza. Z hlavy sa mi parí, ale za boha si nedokážem v tej chvíli spomenúť, čo to škaredé slovo znamená. O chvíľu sa mladšia vracia. „Dáme vám na tvár toto rúško, dobre?“ *Mám na výber?* Nasadila mi rúško, v ktorom sa moje už aj tak ťažké dýchanie zmenilo na dusenie. No nestihla som nič povedať, hneď na mňa spustila bez akýchkoľvek náznakov súcitu: „Máte zápal mozgových blán. Môže to byť nákazlivé. Asi bude musieť ísť na vyšetrenie celá vaša rodina. Ale to vám už všetko vysvetlia na infekčnom. Oznámim to vášmu manželovi a potom idem rýchlo zavolať sanitku, aby vás tam hneď previezli.“ Už sa mi nezdá až taká milá. Bolo jedno, či oznamuje smrť alebo ukazuje, kde sú toalety. *Pravdepodobne ju práca pripravila o emócie.* Smutné. Alebo šťastie? Na ňu sa určite nedíva manžel otrávene, keď plače pri dojemnej filmovej scéne. Chladnokrvnosť jej informácií ma zanechala chladnou. Nedokážem túto správu nijako prijať ani spracovať. Nemám na to už vôbec žiadnu energiu, ani za máčik makový. Viem, že sama nič nezmôžem, nedokážem si pomôcť, takže akýkoľvek prejav je úplne zbytočný. *Som absolútne v rukách Božích.* Je mi len hrozne zle a chcem, aby ma prestala bolieť hlava. Nech už so mnou niekto niečo robí. Prosím, hocičo! Staršia pani doktorka, ktorá sa tvárila viac ustarostene, mi preventívne poklepkala kladivkom po kolenách a laktôch. Na môj prekvapený výraz tváre zareagovala: „Ja som neurologička

viete? Ja nič nezmôžem, ale na infekčnom vás dajú do poriadku. Bude to dobré," nepozrela sa na mňa a rýchlo odišla. *To teda neznelo príliš presvedčivo.* Chce sa mi omdlieť. Stratit' sa a zobudiť sa z tohto zlého sna na nejakom peknom mieste. Pricupitala mladá, pekná, čiernovlasá sestrička s ihlou a škrtidlom. *A, je zle.* Po piatich minútach a troch prázdnych vpichoch do mojej pravej ruky bez slova odišla. Mám schopnosť frustrovať každú sestru, ktorá si myslí, že pri odoberaní krvi ju už nič nemôže prekvapiť. Moje žily sú pred odberom krvi vždy schované tak dobre, že objaviť ich možno len náhodou.

Neustály pohyb ľudí po chodbe ma našťastie uspáva. Ale prebrala ma ďalšia sestra. Už staršia. Určite skúsenejšia, s novou ihlou a novým škrtidlom. *Je nádej.* Napichla mi žilu v záhybe pravej ruky rovno kanylou. Tak to chodí. Nemáš žily - dostaneš kanylu. Ihla ostane v tebe. Odišla bez slova. Ležím si tu opustená v neútulnej izbe a všetci ma obchádzajú, akoby som mala mor. Každý iba nakukne a hneď zmizne. Strašne sa mi chce spať alebo odpadnúť alebo umrieť, ani sama neviem. Proste čokoľvek, čo ukončí moje trápenie. Práve dnes. A je to tu zase, výčitky ma našli aj v tejto chladnej komnate. Premýšľam znova nad oslavou. Mali pricestovať takmer všetci. Celá rodina. Svokrovci s dvomi manželovými sestrami, švagor so ženou, ktorý je krstným otcom nášho syna, aj keď si to vôbec neuvedomuje. Neter s frajerom, tá je zase krstnou mamou našej dvadsať mesačnej dcéry. Zbožňujeme ju. Veľmi mi pomohla s opaterou detí, keď študovala na vysokej škole. Je spoľahlivá, milá, pekná a dobrá. Miluje moje deti a my milujeme ju. Jej frajera zase zbožňuje môj syn. Keď sa na neho nalepí, nie je možnosť odlepenia. Mali prísť, samozrejme, aj moji rodičia. Len brat s rodinou odcestoval na dovolenku. Robíme to takto každý rok, odkedy sa Danko - chrústik narodil. Má šťastie, že sa narodil na konci augusta. Oslava sa vonku vždy vydará. Zato dcéra... Chúďa Lara. Tá bude po celý život nadávať ako môj manžel. Obaja sa narodili v zimných mesiacoch. Nemôžu oslavovať vonku na slniečku. Nemôžu grilovať a opekať, striekať sa vodou, behať bosí po trávičke. Ale tentoraz to nevyšlo ani chrústikovi. Vždy keď konečne zadriemem, niekto ma zase zobudí. To je už